

A Fővárosi Ítéltábla ... jogtanácsos által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a Solt és Társai Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**; ügyintéző: **ügyvéd neve**) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen korlátlan felelősség megállapítása és fizetésre kötelezés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 20-án kelt 25.G.44.636/2014/26. számú ítéletével szemben a felperes részéről 28. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 431.000 (Négyszázharmincegyezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 1.765.800 (Egymillió-hétszázhatvanötezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes 2007. február 5. napjától - alapításától kezdődően - 2010. március 3. napjáig önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője és egyedüli tagja volt az **Ó.-K.** Kft.-nek (a továbbiakban: Társaság).

A 2008. április 21-ei esedékességű áfa adónem vonatkozásában a Társaság nevében az alperes 2008. május 8. napján részletfizetési kérelmet nyújtott be, melyet a felperes a 2008. október 28. napján jogerőre emelkedett ... ügyszámú határozatával elutasított.

A felperes 2009. január 7. napján végrehajtási eljárást kezdeményezett a Társaság 8.495.080 forintos adótartozására tekintettel, melynek keretében 2010. július 5. napjáig bezárólag több alkalommal hatósági beszedési megbízást bocsátott ki a Társasággal szemben, melynek eredményeképpen összesen 535.074 forint folyt be a felpereshez. A felperes által készített, az alperes által is aláírt 2009. március 30-án kelt végrehajtási jegyzőkönyv szerint a Társaság adótartozása 8.655.040 forint tőkéből és 1.000 forint késedelmi pótlékból állt, azt az alperes elismerte, két részletben vállalta rendezni.

Az alperes 2010. március 3. napján kelt adásvételi szerződéssel átruházta a Társaságban fennálló 100%-os mértékű üzletrészt a perben nem álló **N. B. E.**-nek 100.000 forint vételárért. Az adásvételi szerződés 2. pontjában a szerződő felek rögzítették, hogy a vételár meghatározására a Társaság ismert adósságaira tekintettel került sor.

A Társaság 2010. március 31. napján kelt, a 2009. üzleti évre vonatkozó egyszerűsített beszámolójának adatai szerint saját tőkéje 2009. december 31-én 30.033.000 forint volt, a Társaságnak árbevétele nem volt, az üzleti évet 5.645.000 forint veszteséggel zárta.

A Társaság 2010. április 7. napján nyújtott be utoljára adóbevallást.

A felperes által 2010. december 15. napján felvett és **N. B. E.** által az ... ajtó alatti címen 2010. december 23-án átvett jegyzőkönyv szerint a Társaság adótartozása már 17.938.340 forintra nőtt. A jegyzőkönyv szerint az adóellenőrök a Társaság ... szám alatti székhelyén tevékenység folytatására utaló jelet nem találtak.

N. B. E. 2011. január 28. napjáig volt egyedüli tagja és önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője a Társaságnak, míg ezt követően 2011. január 28. napjától 2012. november 10. napjáig a perben nem álló **K. I.** volt az egyedüli tagja és ügyvezetője a Társaságnak.

A Fővárosi Bíróság mint Cégbíróság a 2011. március 16-án kelt ... számú végzésével a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 89. § (1) bekezdése alapján felhívta a Társaság tagjait a törvényes működés 60 napon belül történő helyreállítására, majd a 2011. június 22-én kelt 31. sorszámú végzésével Társaság megszüntetésére irányuló eljárást megindította. A 2012. október 4-én kelt és november 10. napján jogerőre emelkedett 37. sorszámú végzésével elrendelte a Társaság törlését.

A Társaság törlésekor a felperes a Társaság 22.072.409 forint adótartozását tartotta nyilván.

A felperes leszállított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a Ctv. 93. § (2) bekezdése alapján korlátlanul felel a Társaság ki nem elégített 22.072.409 forint összegű kötelezettségeiért, egyúttal kérte az alperes kötelezését ezen összeg megfizetésére.

Állította, hogy a Társaság - a 2009. üzleti évre vonatkozó egyszerűsített beszámolója szerint - az üzletrész 2010 márciusi átruházásának időpontjában már nem volt fizetőképese, majd a Társaság a saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást hagyott hátra, és az alperes az üzletrész átruházás során nem járt el jóhiszeműen. Annak tényét, hogy az alperes nem kellő körültekintéssel járt el, az is bizonyítja, hogy az üzletrészt megszerző **N. B. E.** minősített többségű befolyást biztosító szavazati joggal rendelkező tagja volt a **M.-V. Kft.**-nek, amely cég ellen az üzletrész átruházásának idején végrehajtási eljárás volt folyamatban, majd a céget a cégbíróság 2009. december 9-én megszüntetnek nyilvánította, és végül 2013. október 25-én felszámolási eljárás eredményeként törölte.

Előadta, hogy a Társaság megszüntetésére irányuló eljárásban azért nem jelentette be a hitelezői igényét a cégbíróságnak, mert nem volt a Társaságnak fellelhető vagyona.

Kifejtette, hogy a keresettel érvényesíteni kívánt követelése nem évült el, mert a legkorábbi esedékességű adótartozás a 2008. I. negyedévére vonatkozó áfa-bevallásból származik, amelyet a Társaság 2008. április 21-én nyújtott be, melyre tekintettel az adó végrehajtásához való joga az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 164. § (6) bekezdése alapján és az inkasszálásokról tekintettel 2014. június 30-án elévült volna, azonban az Art. 164. § (7) bekezdése értelmében az elévülés nyugodott a fizetési kedvezmény elbírálásával érintett 2008. május 8. napjától október 28. napjáig terjedő időszak alatt. Így ezen időszakkal a végrehajtáshoz való jog

elévülési határideje meghosszabbodott, az adótartozás csak 2014. december 20-án évült volna el.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Érdemi ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a Ctv. 2012. március hó 1. napjától hatálytalan 93. § (2) bekezdése alapján az alperes felelősségének megállapítására és marasztalására nincs lehetőség, de a felperes nem is tekinthető hitelezőnek a Ctv. 117. § és 118/C. § értelmében, mert a megszüntetési eljárásban hitelezőként nem jelentkezett be.

Vitatta, hogy a Társaság a saját tőke 50%-át meghaladó tartozás hátrahagyásával szűnt meg, tekintettel arra, hogy a 2010. évre vonatkozóan a Társaság vagyoni helyzetét illetően semmilyen adat nem állt rendelkezésre, ezért az sem állapítható meg, hogy az adásvétel időpontjában mekkora volt a Társaság saját tőkéje. Állította, hogy az üzletrészének átruházása során jóhiszeműen járt el.

Előadta, hogy súlyos egészségromlása következtében a Társasággal kapcsolatos teendőket már nem tudta ellátni, amely körülmény a Társaság működésének ellehetetlenüléséhez vezethetett volna, ezért az üzletrész értékesítés mellett döntött. Az üzletrész átruházását megelőzően a vevő **N. B. E.** üzleti hírnevéről, illetőleg egyéb tevékenységeiről a lehetőségeihez képes igyekezett tájékozódni, de semmilyen kételye nem támadt a vevő vételi szándékát és személyét illetően sem. **N. B. E.**-t az adásvételt megelőzően személyesen nem ismerte, egy korábbi ismerőse, néhai **S. C.** személyén keresztül ismerkedett meg vele.

Elévülési kifogást is előterjesztett arra hivatkozással, hogy legkésőbb 2012. november 10. napján a felperesnek a Társasággal szembeni követelése minden kétséget kizáróan behajthatatlan volt, és a felperesnek az 1/2007. számú PJE határozat értelmében ezt követően egy éven belül lett volna lehetősége arra, hogy az alperes mögöttes felelősségének megállapítása iránt a keresetét előterjessze.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. november 20-án kelt 25.G.44.636/2014/26. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 300.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felmerült 1.410.500 forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélete indokolásában rögzítette, hogy a Társasággal szemben lefolytatott megszüntetési eljárás megindulásának napja - azaz a megszüntetési eljárás kezdeményezésének napja - 2011. június 22. napja, ezért a jelen peres eljárásban a 2011. évi június 22. napján hatályos Ctv. az alkalmazandó, melyből következően az alperes alaptalanul hivatkozott a 2012. március hó 1. napján hatályba lépett Ctv. 117. és 118/A. §-ában foglaltakra.

Idézte a 2011. június 22. napján hatályos Ctv. 93. § (2) bekezdését, amely szerint ha a céget a cégbíróság a megszüntetési eljárást követően törölte a cégjegyzékből úgy, hogy a cég a saját tőkéjének 50%-át meghaladó, ki nem elégített tartozást hagyott hátra, a cég hitelezője kereseti kérelmében kérheti annak megállapítását is, hogy a megszüntetési eljárás megindulását megelőző három éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással (Ptk. 685/B. §) rendelkező volt tag (részvényes) korlátlanul felel a cég ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha a volt tag (részvényes) bizonyítja, hogy a vagyoni hányada átruházásának időpontjában a cég fizetőképessé volt, a vagyonszerzés csak ezt követően következett be, illetve a cég nem volt fizetőképessé, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen járt el.

Kiemelte, hogy a Ctv. jelen perre irányadó 2011. június 22-én hatályos szabályai nem tartalmazzak arra vonatkozó rendelkezést, hogy a megszüntetési eljárás alatt a hitelezőknek jogvesztés terhe mellett hitelezői igénybejelentéssel kellene élniük, melyre tekintettel az alperes - erre vonatkozó kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában - alaptalanul hivatkozott arra, hogy hitelezői igénybejelentés hiányában általa sem vitatottan ki nem elégített követeléssel rendelkező felperesnek nincs keresetességi joga.

Kifejtette, hogy az 1/2007. PJE-ben foglaltak nem alkalmazhatók a felelősség áttörési esetekben, ugyanis a Ctv. 93. § (2) bekezdése szerinti hitelezői igény a Társaság cégjegyzékből történő törlését

megelőzően nem érvényesíthető, tehát ez esetben a Társaság és a tag együttes perlése egyértelműen és vitathatatlanul kizárt, ezért a PJE határozatban kifejtettek, amely szerint a hitelező menthető okból nem érvényesíti igényét, nem alkalmazható, hiszen a Ctv. 93. § (2) bekezdése szerinti jogellenes magatartás tanúsítása esetén a hitelező egyáltalán nem érvényesítheti igényét a Társaság jogutód nélküli megszűnését megelőzően. Mindebből az következik, hogy a Ctv. 93. § (2) bekezdése szerinti elévülési jellegű határidő a Társaság jogutód nélküli megszűnésének időpontjában kezdődik, és arra a régi Ptk.-nak az elévülésre vonatkozó általános szabályai az irányadóak, melyre tekintettel a 2014. november 24-én benyújtott keresetlevelével a felperes az öt éves elévülési időn belül érvényesítette igényét. A felperes helyesen hivatkozott arra is, hogy az öt megillető adóvégrehajtásához való jog a Társaság 2008. május 8. napján benyújtott, majd október 28. napján jogerősen elbírált részletfizetési kérelmére is tekintettel - az Art. 160. § (4) bekezdésének g) pontja, a 164. § (6)-(7) bekezdése alapján - csak 2014 decemberében évült volna el.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a Ctv. 93. § (2) bekezdése a cégben többségi befolyást biztosító vagyoni részesedését átruházó személyt (volt tagot, illetve részvényest) a cégjegyzékből megszüntetési eljárás (ismeretlen székhelyű cég törlésére irányuló eljárás) eredményeképp törölt cég tartozásaiért terhelő helytállási kötelezettséget mondja ki a felelősség feltételei mellett a mentesülés eseteit is meghatározva.

Megállapította, hogy a perben nem volt vitás, hogy a Társaság törlését megszüntetési eljárás előzte meg, és az sem, hogy az alperes, mint a Társaság egyedüli tagja, az üzletrészt a megszüntetési eljárás megindítását megelőző három éven belül ruházta át. Mindezekre tekintettel a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a Társaság törlésének 2012. október 4-ei időpontjában a saját tőkéje 50%-át meghaladó tartozást halmozott fel.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen megállapította, hogy a felperes ezen bizonyítási kötelezettségének eleget tett. A Társaság törlési eljárásában a vagyónára vonatkozóan sem ingatlan-nyilvántartási adatok, sem bankszámla információkat tartalmazó adatok, sem egyéb dokumentumok nem merültek fel, ami azt bizonyítja, hogy törlése időpontjában vagyontalan volt. Az alperes által sem vitatott adótartozásra tekintettel ezért a megszüntetési eljárást követőben saját tőkéje 50%-át meghaladó tartozás hátrahagyásával került törlésre a Társaság.

Figyelemmel arra, hogy az alperes védekezésében nem állította, hogy az üzletrésze átruházásának időpontjában a Társaság fizetőképese volt, a vagyonesztés csak ezt követően következett be, az elsőfokú bíróság az alperes felelősség alóli mentesülésének vizsgálata körében azt tartotta szem előtt, hogy az alperes tudja-e bizonyítani, hogy az üzletrésze átruházásának során jóhiszeműen járt el.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Ctv. nem rendelkezik arról, hogy a vagyoni részesedés átruházása során milyen tények, körülmények alapján kell vizsgálni az átruházó jóhiszeműségét, illetve a rosszhiszeműségét, ezért annak tulajdonított jelentőséget, hogy a részesedését átruházó alperes az átruházás időpontjában rendelkezésére álló adatok, információk alapján tudott-e, illetve tudhatott-e arról, számolhatott-e azzal, hogy a többségi részesedését megszerző fél annak birtokában olyan magatartást fog tanúsítani, ami azt eredményezi, hogy a cég fantomizálódik, azaz a székhelyén, telephelyén, fióktelepén, illetve a képviselőjére jogosult személy a lakcímén egyaránt elérhetetlenné válik, illetve megállapítható-e, hogy a részesedés átruházására kifejezetten abból a célból került sor, hogy a vevő utóbb fantomizálja a céget.

Az elsőfokú bíróság az alperes személyes meghallgatása során tett előadása és a bizonyítékok egybevetése, összességében értékelése alapján azt állapította meg, hogy az alperes az üzletrésze átruházása során jóhiszeműen járt el, ugyanis az átruházás időpontjában rendelkezésére álló adatok, információk alapján nem számolhatott azzal, hogy az üzletrészt megszerző fél annak birtokában olyan magatartást fog tanúsítani, ami azt eredményezi, hogy a Társaság fantomizálódik. Külön kiemelte, hogy önmagában abból, hogy a **M.-V. Kft.**-vel szemben végrehajtási eljárás volt folyamatban 2010 márciusában, illetőleg a céget 2009. december 9-én megszüntnek nyilvánították,

még nem vonható arra következtetés, hogy az üzletész átruházására rosszhiszeműen, a hitelezők megkárosítása céljából került volna sor. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy **N. B. E.** 2010. december 23-án átvette a felperes 2010. december 15-én felvett jegyzőkönyvét, és a 2011. január 21. napján kelt jegyzőkönyvet is. Figyelemmel volt **K. J.** tanú vallomására, és az alperes megbízásából eljáró magánnyomozó iroda által készített összefoglaló jelentésre is. Annak tulajdonított jelentőséget, hogy a Társaság megszűntnek nyilvánítása iránti eljárás megindítására 15 hónappal az üzletész átruházás után, és azt követően került sor, hogy **N. B. E.** az adóhatósági jegyzőkönyvet 2010 decemberében átvette, azaz a Társaság az üzletész átruházása után még huzamosabb ideig létezett anélkül, hogy fantomizálódott volna, és a megszüntetési eljárás megindulására és a cég törlésére nem **N. B. E.** tagsága és ügyvezetői tisztségének fennállása idején, hanem azt követően került sor, hogy **K. I.** 2011. január 28. napi hatállyal megszerezte a cég 100%-os üzletészét, és annak önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője lett. Az a körülmény, hogy a 2009. évre vonatkozó beszámoló benyújtása megtörtént az üzletész átruházását követően, azt támasztja alá, hogy az új tag és ügyvezető az üzletész megszerzését követően a Társaság vezetését ellátta, a Társaság az üzletész átruházását követően is létezett.

Mindezek alapján a felperes keresetét elutasította, mivel nem nyert bizonyítást, hogy az átruházásra a hitelezők megkárosítása céljából került volna sor.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére, melynek körében a bírósági eljárás során megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (V... 22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) bekezdésének a) pontja és a 3. § (6) bekezdése alapján a kifejtett képviseleti tevékenységre tekintettel 300.000 forintba mérsékelt ügyvédi munkadíjban állapította meg a jogi képviselőnek járó munkadíjat. Megállapította, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán előzetesen le nem rótt illetéket a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 13. § (4) bekezdése alapján az állam viseli.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek megfelelően az alperes marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélete hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Érvelése szerint az elsőfokú eljárásban a bizonyítékok nem támasztották alá, hogy az alperes az átruházáskor jóhiszemű volt. Hivatkozott a Ctv. 93. § (2) bekezdéséhez fűzött törvényi indokolásra, mely szerint az átruházás során az eladó akkor jár el jóhiszeműen, ha részesedését nem egy „hajléktalannak”, hanem az üzleti életben közismerten megbízható személynek adja el. Az alperesnek ezért azt kellett bizonyítania, hogy a fizetésektelen Társaság üzletészének átruházáskor - tekintettel arra, hogy a Társaságnak az átruházáskor 16.666.580 forint adótartozása volt - meggyőződött arról, hogy az üzletészét olyan személynek adja el, aki az üzleti életben közismerten megbízható személy, és a vevő úgy tudja tovább folytatni a Társaság működését, hogy a fennálló adótartozás rendezésre kerüljön.

Az alperes nem tudta okiratokkal, illetve tanúkkal bizonyítani, hogy az üzletész átruházás során **N. B. E.** vállalta, hogy az Társaság fennálló adótartozását megfizeti. Azt sem bizonyította, hogy kétséget kizáróan meggyőződött arról, hogy a vevő az üzleti életben közismerten megbízható személynek tekinthető-e, akinek a vezetése alatt a Társaság a fennálló tartozását rendezni tudja. A jóhiszeműséget az alperesnek kell kétséget kizáróan bizonyítani, a bizonyítottság hiánya az alperes terhére esik. Az alperes személyes előadása, a megbízásából készített magánnyomozói vélemény, valamint **K. J.** tanú vallomása nem alkalmas arra, hogy mindezt bizonyítsa.

Álláspontja szerint az alperes személyes meghallgatása során előadott körülmények kizárólag az alperes szubjektív benyomásain alapulnak, azokat nem tudta bizonyítékokkal alátámasztani, sőt **K. J.** tanúvallomásával ellentmondásba is került. Az alperes **N. B. E.**-t komoly vállalkozónak, üzletembernek írta le, akinek több tízmilliós értékű munkagépei voltak, azonban a tanú ezt nem

tudta alátámasztani. **K. J.** tanú nem tudott **N. B. E. B.** úti körforgalom projektjéről, és arról sem, hogy **N. B. E.**-nek több milliós értékű munkagépei lennének. **K. J.** tanú vallomása szerint **N. B. E.** családi házak kivitelezésénél építőipari szerelési munkákat végzett, ehhez szükséges eszközei voltak. Az elsőfokú bíróság az alperes előadása és a tanú vallomása közötti ellentmondásokat a bizonyítékok értékelése során nem vette figyelembe. **K. J.** tanúvallomása szintén nem volt alkalmas arra, hogy az alperes jóhiszeműségét bizonyítsa, a tanú sem tudott objektív tényekről, körülményekről nyilatkozni.

Kiemelte a fellebbezésében, hogy **N. B. E.**-t tanúként az elsőfokú bíróság azért nem tudta kihallgatni, mert az alperes nem tudta bejelenteni az idézhető címét. A vevőnek az átruházás időpontjában megjelölt lakcíme csak rövid ideig állt fenn. Az alperes magánnyomozó irodát bízott meg a felkutatásával, majd csatolta a magánnyomozó iroda által készített összefoglaló jelentést, de annak eldöntése, hogy az alperes jóhiszeműen járt-e el az átruházás során, nem az alperes által megbízott magánnyomozói iroda, hanem a bíróság feladata. Álláspontja szerint a magánnyomozói jelentés kizárólag az alperes előadásának minősül a perben. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság által figyelembe vett magánnyomozói jelentés nem felel meg a magánnyomozói jelentésekkel szemben támasztott szakmai elvárásoknak, kizárólag a per eldöntése szempontjából az alperes számára kedvező állításokat tartalmaz, azok semmilyen módon nincsenek alátámasztva. A jelentés nem rögzít bizonyíthatóan alátámasztott tény **N. B. E.** üzleti tevékenységéről, és azt sem, hogy a nyilvános cégadatok szerint 15 cégben volt, illetve van érdekeltsége. Véleménye szerint a nyilvános cégadatokból megállapíthatóan **N. B. E.** nem tekinthető az üzleti életben közismerten megbízható személynek, ezzel ellentétben úgy tűnik, olyan cégeket vásárolt meg, amelyeknek tartozásai voltak, és nem állt szándékában, hogy azok működését helyreállítsa és azok fennálló tartozásait rendezze. Felsorolta, hogy jelenleg kényszertörlesztés alatt áll a **G. Kft.**, a **T. Kft.**, a **W. C. Bt.**, a **W. Kft.**, a **Z. T. Bt.** és ismeretlen székhely miatt került törlesztésre a **B. Bt.**, az **M. Bt.**, a **N. E. F. Kft.**, az **Ó.-K. Kft.** és a **Z. B. T. Kft.**, továbbá kényszertörlesztési eljárás során lett törölve a **B. M. Kft.**, és felszámolási eljárás alatt áll a **M. A. Kft.**, a **S. P. Kft.**, és felszámolási eljárást követően törölve lett a **M.-V. Kft.** is. A **S. Kft.** működik, azonban adószáma felfüggesztésre került és a céggel szemben 11 végrehajtási eljárás van folyamatban. 2011. március 12-én **K. J.**-sal együtt megvásárolta a **Z. B. T. Kft.** üzletrészt, amely céggel szemben a vásárlás időpontjában adó végrehajtási eljárás volt folyamatban. A céggel szemben megszüntetési eljárást kezdeményezett a cégbíróság, mert a cég a székhelyén nem található.

Kiemelte, hogy már az üzletrész adásvétel során az alperes rendelkezésére álló objektív tényként a nyilvános cégadatokból megállapítható volt, hogy **N. B. E.** minősített többségű befolyással rendelkező tagja és ügyvezetője volt a **M.-V. Kft.**-nek, amely ellen két végrehajtási eljárás volt folyamatban. Szintén minősített többségű befolyással rendelkező tagja volt a **B. M. Kft.**-nek, amellyel szemben adó végrehajtási eljárás volt folyamatban. Tagja volt a **M. A. É. Kft.**-nek, amellyel szemben végrehajtási eljárás volt folyamatban és kültagja volt a **M. Bt.**-nek, amely céggel szemben az üzletrész átruházás időpontjában adó végrehajtási eljárás volt folyamatban. Hangsúlyozta, hogy az alperes az üzletrészenek átruházásakor nem járt el jóhiszeműen, amikor olyan személynek adta el az üzletrészt, akinek üzleti hírneve, tevékenysége iránt nem tájékozódott. A nyilvános adatokról az alperesnek tájékozódnia kellett, amennyiben ezt nem tette meg, nem járt el teljes körültekintéssel, így az eljárása nem tekinthető jóhiszeműnek. Amennyiben az alperes a fenti tények ismeretében ruházta át az üzletrészt, abban az esetben számolnia kellett azzal a lehetőséggel, hogy az üzletrészt megszerző fél olyan magatartást fog tanúsítani, aminek eredményeként a Társaság megszüntetésre került oly módon, hogy a hitelezők nem kerültek kielégítésre. Az alperes tehát ebben az esetben sem tekinthető jóhiszeműnek.

Kifejtette, hogy nincs jelentősége annak az elsőfokú bíróság által figyelembe vett körülménynek, hogy a Társaság megszüntetésére nem a vevő, **N. B. E.** tagsági viszonya alatt került sor. Kizárólag azt kell vizsgálni, hogy az alperes a fizetéseképtelen állapotban lévő Társaság üzletrészenek

átruházásakor jóhiszeműen járt-e el. Az a körülmény, hogy a Társaság az üzletrész átruházását követően még 15 hónapig létezett - amely időszak alatt gazdasági tevékenységet nem végzett és adóbevallást sem nyújtott be - nem alapozza meg az alperes jóhiszeműségét, mert az átruházást követően a vevőnek olyan gazdasági tevékenységet kellett volna folytatnia, amelynek eredményeként a Társaság nyereséges lett volna, és rendezni tudta volna a tartozásait.

Előadta, hogy a Társaság részéről 2010. április 7-én került benyújtásra az utolsó adóbevallás a 2010. március 1-től 31-ig terjedő időszakra, amikor még voltak a Társaságnak munkavállalói, köztük az alperes is. Több bevallás nem került benyújtásra, ezért megállapítható, hogy a Társaság már nem végzett tevékenységet és a jogszabályban előírt adóbevallási kötelezettségének sem tett eleget.

Mindezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság tévesen értékelve vont arra következtetést, hogy azok megalapozzák az alperes jóhiszeműségét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy a felperes nem bizonyította a Ctv. 93. § (2) bekezdésében előírt azon feltételt sem a számviteli törvénynek megfelelően a mérleg adatai alapján, hogy a Társaságnak a törlésekor milyen összegű saját tőkéje állt fenn. A Társaság saját tőkéje vélelem alapján nem megállapítható. Kifejtette, hogy a saját tőke nem egyenlő a jegyzett tőkével, a jegyzett tőke a saját tőkének csupán egy eleme. A saját tőke magában foglalja a jegyzett tőkét, a jegyzett, de be nem fizetett tőkét, a tőketartalékot, az eredménytartalékot, a lekötött tartalékot, az értékelési tartalékot és a tárgy évi mérleg szerinti eredményt. A Társaság törlésével egyidejűleg zárómérleg készítésére nem került sor, így a jogszabály rendelkezéseinek alkalmazhatóságát a felperes nem bizonyította, annak egyik legfontosabb eleme nem meghatározható. Így nem állapítható meg az sem, hogy a megszűnésével egyidejűleg a Társaságnak milyen összegű saját tőkéje volt, annak 50%-át meghaladó tartozást hagyott-e hátra, különös tekintettel arra a tényre, hogy 2009. december 31-én a Társaság saját tőkéje 30.033.000 forint összeg volt. A 2009. évre vonatkozó adat a 2012 novemberében törölt cég vonatkozásában nem szolgálhat alapul a saját tőke megállapításához. A bizonyítatlanság a felperes terhére esik. Kiemelte, hogy a felperes hitelezői igényt a megszüntetési eljárás során nem jelentett be, ezért nem volt lehetőség arra, hogy a megszüntetési eljárás felszámolási eljárássá alakuljon át, amely elengedhetetlenül szükséges lett volna ahhoz, hogy megállapítható legyen, hogy a Ctv. 93. § (2) bekezdésében foglalt feltételek maradéktalanul fennállnak-e, és ennek eredményeként a mögöttes felelősség szabályai alkalmazhatóak-e. A felszámolási eljárás hiányában nem kerülhet sor annak megállapítására sem, hogy a Társaság saját tőkéje mennyi volt annak törlésekor. A felperes olyan igényt kíván érvényesíteni az alperessel szemben, amely csak kivételesen és akkor érvényesíthető, ha az adós fizetéseképtelensége kétséget kizáróan megállapítható volt. A megszüntetési eljárás keretében ugyanis a cégbíróság nem vizsgálja a fizetőképesség vagy fizetéseképtelenség kérdését, és nem folyik vizsgálat az esetleges vagyronvesztés megállapítása iránt sem, így a Társaság saját tőkéje nem meghatározható. A felperes saját mulasztásából kíván előnyt szerezni oly módon, hogy a felszámolási eljárás hiányában a bizonyítatlan tények figyelmen kívül hagyását kéri.

Felhívta a figyelmet arra, hogy a felperes sem **K. I.**, sem **N. B. E.** ellen felelősség megállapítása iránt eljárást nem indított. Álláspontja szerint helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a Társaság az üzletrész átruházása után még huzamosabb ideig létezett anélkül, hogy fantomizálódott volna. A megszüntetési eljárás megindítása és a cég törlése nem **N. B. E.** tagsága idején történt. Az alperes számos bizonyítékot szolgáltatott annak igazolására, hogy kellő körültekintéssel járt el, gondoskodott az üzletrész adásvételi szerződést szerkesztő ügyvéd megjelenéséről, tanúkénti kihallgatását indítványozta. Annak akadálya kizárólag az volt, hogy **N. B. E.** vevő ismeretlen helyen tartózkodott, az ügyvédi titoktartás alól felmenteni nem tudta. **K. J.** tanú is leszögezte, hogy **N. B. E.** jólszitulált ember volt, több beruházással is rendelkezett a környéken. A kiemelt fellebbezési szövegrészlet nem hűen tükrözi a vallomásában előadottakat. Tanúként kérte kihallgatni **S. C.-t** is,

aki az alperest bemutatta N. B. E.-nek, azonban S. C. időközben elhalálozott, amely nem róható az alperes terhére.

A felperes által összeállított táblázat tekintetében azt hangsúlyozta, hogy az a cégek jelenlegi jogi helyzetét ismerteti, ezért az alperes jóhiszemősége és körültekintése vonatkozásában érdemi információkat nem tartalmaz.

Azt emelte ki, hogy a Ctv. 93. § (2) bekezdésében foglalt felelősségi szabályok csak abban az esetben állnak fenn, amennyiben a részesedést átruházó személy az átruházás időpontjában rendelkezésre álló adatok, információk alapján tudott vagy tudhatott arról, hogy többségi részesedést megszerző fél olyan magatartást fog tanúsítani, ami azt eredményezi, hogy a cég fantomizálódik vagy az átruházás kifejezetten ebből a célból történik. Az alperes részletesen kifejtette és bizonyította, hogy az üzletrészt a súlyos és gyógyíthatatlan betegsége miatt idegenítette el, és bizonyította, hogy a vevő ismert vállalkozó volt, akinek a ... kerületben több beruházása is folyamatban volt. Az alperes több alkalommal is személyesen találkozott a vevővel és személyesen meggyőződött beruházásairól, és S. C. segítségét kérte az informálódásban. Közhiteles nyilvántartásokban is tájékozódott, azonban nem merült fel a vevővel kapcsolatban olyan adat, amely arra engedett volna következtetni, hogy ügyvezetése, tagsági jogviszonya alatt a Társaság fantomizálódik, és ma már tényként megállapítható, hogy ügyvezetése és tagsági jogviszonya alatt erre nem is került sor. Elvárható csak a rendelkezésre álló lehetőségek kihasználása, az információk gyűjtése és mérlegelése. Álláspontja szerint azon társaságok, amelyek ellen végrehajtási eljárások folynak, ma is aktív szereplői a gazdaságnak, így, ha a vevő olyan gazdasági társaság tagja, amellyel szemben végrehajtási eljárás volt folyamatban, nem minősülhet az alperes rosszhiszeműségének. A felperes négy-öt évvel az üzletrész átruházását követően bekövetkező adatokra hivatkozik a felróhatósággal kapcsolatosan.

Azt hangsúlyozta, hogy nem merült fel olyan adat, tény vagy információ, amiből arra kellett volna következtetnie, hogy a vevőnek nem áll szándékában a Társaság működését helyreállítani.

Kifejtette, hogy az Art. 35. § (1) bekezdése alapján adót elsősorban annak kell megfizetnie, akinek az adókötelezettségét a jogszabály előírta, vagyis akit erre a jogszabály kötelez. A (2) bekezdés határozza meg a mögöttes felelősség elve alapján az adótartozásért helytállni kötelesek körét és anyagi felelősségük mértékét. Ide tartoznak a gazdasági társaság tagjai, illetve a vezető tisztségviselői is. Az 1/2007. számú PJE határozat alapján előadta, hogy a felperes 2015. április 16-án kelt beadványa szerint a behajthatatlanság már 2011. június 22-én igazolást nyert, és a cég törlését elrendelő jogerős végzés alapján a behajthatatlanság igazoltan megállapítható volt, ezért legkésőbb 2012. november 10. napjától számított egy éven belül nyílt volna lehetősége a felperesnek arra, hogy követelését az alperessel szemben érvényesítse. Az egyéves elévülési határidő 2013. november 10. napján eltelt. A jogalkotó a jogegységi határozatban foglaltakat felismerve a Ctv. 93. § (2) bekezdését hatályon kívül helyezte, és ezen mögöttes felelősség érvényesítése vonatkozásában minden esetben jogvesztő jelleggel határidőt állapított meg. Így a Ctv. 118. § (3) bekezdésében foglalt mögöttes felelősség megállapítására a cég törlését követő kilencven napos jogvesztő határidőn belül nyílik lehetőség a (2) bekezdés szerint, míg felszámolási eljárásban a Cstv. 63/A. §-ban foglalt mögöttes felelősség megállapítására vonatkozó kereset megindítására hatvan napos jogvesztő határidőt állapít meg a törvény.

A perköltség megállapítása kapcsán azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a befektetett munka ellenére megfelelő indokolás nélkül, a gyakorlattal ellentétes mértékben csökkentette annak összegét, amelyet az alperes nem kívánt megfellebbezni, azonban kérte, hogy a másodfokú perköltséget a vonatkozó jogszabály, a pertárgy érték és a befektetett munka alapulvételével határozza meg a Fővárosi Ítéltábla.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a feltárt adatok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek maradéktalanul megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a tényállást, az arra alapított érdemi határozata helytálló.

Helyesen indult ki abból, hogy a kereset elbírálásakor a megszüntetési eljárás kezdeményezésének napján - 2011. június 22. napján - hatályos Ctv. az alkalmazandó, amelynek 93. § (2) bekezdése szerint ha a céget a cégbíróság a megszüntetési eljárást követően törölte a cégjegyzékből úgy, hogy a cég a saját tőkéjének 50%-át meghaladó, ki nem elégített tartozást hagyott hátra, a cég hitelezője kereseti kérelmében kérheti annak megállapítását is, hogy a megszüntetési eljárás megindulását megelőző három éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással (Ptk. 685/B. §) rendelkező volt tag (részvényes) korlátlanul felel a cég ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha a volt tag (részvényes) bizonyítja, hogy a vagyoni hányada átruházásának időpontjában a cég fizetőképessé volt, a vagyonszerzés csak ezt követően következett be, illetve a cég nem volt fizetőképessé, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen járt el.

A felperes a fellebbezésében kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes felelősség alóli mentesülését megalapozó jóhiszemű eljárását a jogalkotó szándéka szerinti szigorúbb elvárások figyelmen kívül hagyásával állapította meg. Véleménye szerint az alperes az átruházás során akkor járt volna el jóhiszeműen, ha meggyőződik arról, hogy az üzletreszt olyan személynek adja el, aki az üzleti életben közismerten megbízható személy, és a vevő úgy tudja tovább folytatni a Társaság működését, hogy a fennálló adótartozást rendezi. Ennek elengedhetetlen feltétele a közhiteles nyilvántartásokból való tájékozódás, nem elegendő a szubjektív meggyőződés. Állította, hogy a jelen perbeli esetben a cégnyilvántartás adataiból megállapítható lett volna, hogy a vevő nem tudja úgy tovább folytatni a Társaság működését, hogy a fennálló adótartozást is rendezi.

Megalapozottan hivatkozott arra az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a vevő tagságával működő, a fellebbezésben felsorolt cégek jelenlegi jogi helyzetének ismertetése az alperes jóhiszeműsége és körütekintése vonatkozásában érdemi információkat nem tartalmaz.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az üzletreszt átruházás során az alperestől elvárható körütekintés alapján kell az alperes jóhiszeműségét vizsgálni. Az alperestől nem volt elvárható a cégjegyzékbe bejegyzett adatok csoportosított céginformációként való megismerése a természetes személy vevő cégtulajdonosi minősége tekintetében és arra vonatkozólag, hogy mely cégeknél lát el vezető tisztséget. Az üzletreszt átruházás időpontjában hatályos Ctv. 14. §-ának (2) bekezdése a csoportosított cégszolgáltatását kivételesen, törvényes jogcím fennállása esetében teszi lehetővé. A jelen perben ennek elmaradása azért sem bír jelentőséggel, mert abból a tényből, hogy a vevő már olyan gazdasági társaság tagja, amellyel szemben végrehajtási eljárás van folyamatban, nem vonható egyértelmű következtetés arra, hogy a Társaság tagjaként olyan magatartást fog tanúsítani, ami azt eredményezi, hogy a Társaság az adótartozás rendezése nélkül fantomizálódik. Az alperes jóhiszeműségének vizsgálata során az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított annak is jelentőséget, hogy a megszüntetési eljárás megindítására és a cég törlésére nem **N. B. E.** vevő tagsága idején került sor.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a bizonyítékok - a tanúvallomások és a magánnyomozói jelentés - megfelelő szempontú mérlegelésével helyesen állapította meg, hogy az üzletreszt átruházás előtt nem merült fel a vevővel kapcsolatban olyan adat, amely alapján arra kellett volna következtetni, hogy a többségi részesedést megszerző fél olyan magatartást fog tanúsítani, ami azt

eredményezi, hogy a Társaság az adótartozás rendezése nélkül fantomizálódik. A szabad bizonyítás rendszerében az alperes által csatolt magánnyomozói jelentés nem tekinthető az alperes egyoldalú nyilatkozatának, ezért azt helyesen bizonyítékként vette figyelembe az elsőfokú bíróság.

Az alperes felelősség alóli mentesülésére figyelemmel az igényérvényesítés lehetőségének megszüntetésére előterjesztett elévülési kifogás vizsgálata szükségtelen, az azzal kapcsolatos indokolást ezért a Fővárosi Ítéltábla mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - az indokolás részbeni megváltoztatása mellett - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperese javára az R. 3. § (2) és (5) bekezdése szerint meghatározott, a kifejtett képviseleti tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére. A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 1.765.800 forint fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. május 4.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita s.k., Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő